

Alakoskodók

1.

Fölgyulladnak a műfény-lámpák.
 Egymás mellé nézve játsszuk — kicsodáknak? —
 szerepünket. Elhallgattuk a világot.
 A képtermő akarat bugyborogva fordult le
 a párálló mocsárba; ennyi intő emlék. Maradt.
 Honnan? Kitől? Most kié? Hályogos sárga nap —
 kelőben, leáldozóban? Esélyünk arra
 hogy botrányainkat föltárjuk, maskurák.
 (Szerepünkből egy mélyzengésű életre riaszt.)
 Az isten állatbőrbe búvik, megesi
 társát. Arany csöppekben rápermetez.
 Nehogy kővé dermedj; állatnak nézlek,
 mert szemem hattyúé. Mert bikáé.

*

Távozó lépteinkre csak a külső
 térségek dobognak a fapadló alatt.
 Elnémulunk odabent. (Egy-egy szó kint marad) Már facipő
 jártat. Ruhánk lendít. Érzés kívül az álarc mögül. Csak amit
 mondunk élő mozdulat. Atéli holt kéreg mögött
 az arcot. Micsoda képek, amikhez
 hozzátörve a lelkünk.

*

Nem játszódunk megint?

Ne légy most azonos.
 Játsszuk és lássuk. Akit alakítok
 nem én vagyok, de alakít ő is.
 S nem csak engemet.

*

Ripacsul beszéltet a téma?
 Ráfestődsz nyiszorgó hasonlatokra
 e máshangú korban nézőid kattognak,
 zakatolnak. (Ne tolj már, hallod, ne tolakodj!)
 Nem jön villamos. Az előadás fölött
 esőfelhők — — Még csak fölébe. Bizonytalan.

*

Most még neszel, jelmezében a test,
a maszk mögött a fej is keletkezik.
Lesz-e más?
Vagy végigdaráljuk néhány csöpp
könnyért, gyér tapsért, majd végül is — —

2.

Kiülsz.

Játsszák mások — a jók meg a rosszak.
Te fenyő vagy, lobogó madár,
meséből kikelt manó, öregapó. Gyerek.
Ami körben: más;
semmi hasonló.

*

Hogy megérintselek, hogy lássalak,
halljalak — letépem ruhád. Hogy csak magad.
Megdöbbenés. Röhög. Cikázik meztelen.
Elég, ne mondd! Hagyd el — a szerep!
Ott nincs szere

lem. Szavak előtti gyerekként.

Ne fuss, itt most igaz vagy.
Botrányos.
Lehet-e igaz, ami más?

*

Vagy gyere csak, s légy mintha másokért:
szerep. Ahány álarc, annyiféle.
Tudd, hogy látszat vagy,
s legyél. Legyél a számos.
Ezt táplálja csak életed, neved.

*

Van játék, de nincs játszó.
Van nézés, de nincs aki látó.
Van érintés, de nincs aki érint.
Minden történik, de csak részint,
mert nincs akivel.

Ülsz odakint.

3.

Érzékeid — sebhelyek —
fájnak-lüktetnek a világra.
Belép játékunkba a múlás:
a mennyi s hogy mi az ára.

Szétszakít, -szeletel
bennünket szerre-számra.
S mér, megmér az idő
darabként, karátra.

*

Egymásra ráomló képek;
képzeltetések. „A látszat
elfedi a létet”. A hősnő
szögbe lépett.

Aki alakít, közelít.
A vesztest belülről játszani
győzelem. Ne a szerep vezessen.

Mindenből kiharsog a csend.

4.

Szavaink belső falára ráforgó
tükör. Fényed hullámszik némán át-
csobog. Alámerülök én is veled
Hová mutasd meg hová leszek.
Tudhatom-e míg átcsúszik a fény-
csík rubintból smaragdba fém-
szemcsékről a földre roncsolt
tárgyakról öröme mi az ami örök
marad. S hogy magából általéljem
ami ráloccsan minden okozatra
a mélybe lenyomja elő-ugratja.
S hogy egybeolvad-e a kétségek
alulja-föntje jobbjá-balja és
minden benti különléte megszűnven
átfordul lassan a teljes
jelenlétbe. Akkor minden; van.
A szigetet vize habja érje.
A partjain sziklák kövön a harmat.
A napfény múltó cseppjeiben jajgat.

5.

Minden tárgy e nyelvnek
egy-egy szava

Beszél
színe íze alakja szaga.

De hány lélek de hány lélek
kerül pocsékba mielőtt útján
végigszállna? Válaszait az idő

kiforgatja-beszántja
s kapkodna utána képzelet
emlékezet.

*

Az almafából egy lány
hallgat
s a földből kibugyog
fivérem álma

lepke röppen
szikla moháról
bimbózó ágra.

6.

Lépteinkre csak a külső
térsegek dobognak. Elnémulunk,
fény lobban odabent. Micsoda
képek, amikhez hozzátörve
a lelkünk.

Ülve igyekszünk.

Mindenből kiharsog
a csend.

I.F.2.KÉP, TER

VARGA MÁTYÁS RAJZA